Маестро Сергієві Орлу

Він вродився скрипалем.
З пелюшок був таким, наче скрипка.
Вигравала в ньому
Краю рідного дивна струна.
А як вперше заграв —
Тонко світ з несподіванки скрикнув,
Й забриніла весна,
Й захлинулася цвітом вона.
То була тиха ніч,
Наче писанина в зорях корона,
Коли небо прийма
Думи тих, хто від пісні воскрес.
А скрипаль посипав
Ніжним звуком вишень білі скроні,
І злітав, мов орел,
В оберіг таємничих небес.
Заніміли світи
І Стожари затихли незрушно,
Соловейко спинив
Ручаї полюбовних рулад.
А скрипаль вигравав,
Що аж тіні світились на грушах,
І божественно лився
Мелодій дзвінкий водоспад.
Десь у хащах лісів
Тихо папороть очі відкрила,
Коли музика гойна
На Космач далекий пішла,
На Брустури, наверх,
На кичери, де врода і сила,
Де тремтить, як ніде,
Дивовижа лелеки крила.

Гой, і грав той скрипаль,
Що аж мовкли весільні цимбали,
І з тонкої струни
Ніжну пісню точив, наче кров.
Просипались гуцули
І в смерек-верховинок питали:
"Це ж музика який
В наші гори бувалі прийшов?
Мо', вернув Орфенюк,
Звідки ще ні один не вертавсі?
Мо', для Дзвінки за злото
Наймив скрипаля Довбущук?.."
А скрипаль ворожив
І дитинно до струн усміхався,
І лягав на метафори
Вільних віршів кожен звук.
Вів скрипаль свою Душу
Таємним плаєчком у гори,
Де ранкова зоря
Й, наче жінка оголена, даль.
Він упевнено знав:
Його долю Вкраїна пригорне!
Він вродився скрипалем.
Він і нині маестро-скрипаль.